

ВАЛЕНТИН ПРИХІД – ЛЮДИНА ГІДНОСТІ

Яйцо Анна, учениця 11 класу Сокальського ліцею №1 імені Олега Романіва, слухачка

КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»

Керівник: **Мусій Світлана Степанівна**, вчитель історії КЗ «Сокальська Мала академія наук учнівської молоді імені Ігоря Богачевського»

*Лиш не кажи: «Його уже немає.... І не повернеться додому він...
Він став Героєм! Він боровся мужньо за Україну і за свій народ!»
Лиш не кажи цього! Ти чуєш?! Я не змирюсь із цим повік.
Для мене він живий і жити буде... У спогадах, у снах і наяву.
Одного хочу – щоб не була марна, його і побратимів, смерть!
Нехай повстане вільна Україна, яку так прагнув він для діточок.
Нехай живуть й цінують люди волю, і мирне небо, й радість навкруги.
Хай пам'ятають тих, хто прагнув цього й життя своє віддав за мир.
Уляна Білоус*

Випробувань, що випали на нашу долю вистачило б на декілька поколінь. Героїзм, мужність, прояв українського Духу сколихнули світ. Слово «Майдан» стало символом нескореності. Слово «війна» увійшло болем у наші серця. Ми стаємо свідками і учасниками народження нової української нації. Кожен пройшов свій Майдан, тепер кожен перемагає свого ворога. Байдужих немає.

Серед героїв Небесної Сотні – випускник Сокальської гімназії імені Олега Романіва, наш земляк – Валентин Прихід. Ще недавно він ходив разом з нами по рідній землі, а сьогодні споглядає на нас з небес. ...Не сподівався хлопчина з вихрем над високим чолом, нащадок козацького роду Крицьких та Малишів по лінії бабусі Валентини Митрофанівни, що слова українського славня мов про нього писані: він душу й тіло положив за свободу свого народу, йдучи крок за кроком до цього двадцять п'ять літ. Адже ніхто не може змусити двадцятип'ятилітнього юнака на таке, окрім внутрішнього поклику, крім віри у правильність мети - за Україну! І це вже далеко не контракт на службу. Це самопожертва в ім'я інших людей, власного народу та України.

4 квітня 1989 року в Жовкві на потіху батькам, на пожиток Батьківщині, і на славу Богові народився ясноокий, усміхнений хлопчик – Валентин Прихід.

Його дитячі та юнацькі роки проходили в селі Забужжя, що на Сокальщині. Він виріс у прекрасній українській сім'ї. У Забужжі пішов у школу, добре навчався й у Сокальській гімназії імені Олега Романіва, його портрет був на Дошці пошани.

Рідні згадують, що, Валентин, будучи малим, довго не розмовляв. Мама почала хвилюватись, а синок, немов, щоб заспокоїти її, маму, через день-другий враз заговорив розширеними реченнями.

Бабуся каже, що від дідуса до Валентина перейшло вміння майструвати, доводити до ладу будь-яку поломку, а будь-яку справу – до логічного завершення. Спішив робити добро...

Брат Віталій любив жартувати: «Я горджуся своїм молодшим братом». Тоді він і не сподівався, наскільки пророчими стануть ці слова, не підозрював, що гордитися ним будуть навіть ті, хто його не знав.

...Сестричка Валентина зростала в однім домі, збудованому дідусем у Забужжі. Вона пригадує, як малою захотіла піти в Сокаль. Всі старші зайняті, нікому було супроводжувати. Вихід знайшов Валентин. Він строго сказав: «Сокаль закритий», Що це означало? Дорослим не зрозуміти. А для молодшої сестри виявилось достатньо такого аргументу. Адже звикла вірити Валентину[1].

Він був дотепним, жартівливим, уважним. Коли став студентом, цікавився її успіхами в школі, тому доводилось щоразу доводити знання перед братом, як на уроці перед вчителем, щоб не зганьбитись в його очах.

...Зі спогадів тітки Світлани: «Нікому не вдалось обігнати мене під час прополювання картоплі, окрім мами, а потім – крім Валентина»[2].

Однокласники та друзі пам'ятають Валентина як сумлінного, відповідального і хорошого товариша.

Класний керівник Луцик Наталія Корнилівна згадує: «Мав математичні здібності, з цікавістю читав українські художні твори, любив і вивчав історію України. Найкращими людськими цінностями вважав людяність, доброту, дружбу. Відзначався внутрішньою інтелігентністю та порядністю. Його поважали, цінували і любили однокласники і вчителі. Ми у скорботі, що із життя йдуть найкращі, справжні патріоти...»[3].

Після школи – успішне навчання в університеті «Львівська політехніка», військова кафедра... Як і багато ровесників, хотів побачити життя за океаном. Тому за студентською візою поїхав до Америки. Та не всі очікування справилились. Йому довелось освоювати будівельні професії, хоча досі ніколи цим не займався, щоб повернути витрачені гроші на поїздку, іншого вибору просто не було. Валентин все ж «відробив» гроші й привіз дорогу електрогітару. Опісля розповідав, як одного разу, стоячи на риштуванні, помітив внизу свою давню спокусу. Адже на гітарі навчався грати самотійно, по комп'ютеру. Не втримався, узяв її. Інструмент в його руках ожив з такою силою, що розчулена американка, власниця гітари, віддавала йому інструмент зі словами: «Ти зумів зачепити струни моєї душі своєю грою. На цій гітарі так ще ніхто не грав. В твоїх руках вона знайде своє друге життя...» І справді, «Політ джмеля» Римського-Корсакова зіграти не просто навіть професіоналу. Великих зусиль, динаміки вимагає цей музичний твір. Освоїв, бо таку мету поставив перед собою. А можливо, гра на музичному інструменті – це поклик душі, душевна потреба? А ще він був наполегливим, старанним, завзятим, милосердним...

Двічі завдячує йому життям старенька волинянка, власниця помешкання, у якої Валентин винаймав квартиру. Двічі при інфаркті він телефонував на «швидку» і вправно надавав їй першу медичну допомогу.

У 2011-ому Валентин пішов на контрактну службу офіцером у Збройні Сили України. Розпочав її у мотострілецькій бригаді військової частини А-2331 м. Володимир-Волинський, потім – на посаді командира мотострілецької роти 51-ї окремої механізованої бригади. У званні старшого лейтенанта вів вів товаришів у бій. 8 серпня біля Савур-могили (курган, висотою 277,9 м над рівнем моря, за 12 км на південь від міста Сніжне. Розташована на потрійному стику кордонів Луганської, Донецької областей та державного кордону України (Ростовська область рф) Валентин та його побратими знищили бригаду терористів «Восток» (понад 500 бойовиків). На жаль, ворожа куля обірвала молоде, сповнене енергії та надій, життя нашого земляка – Валентина Прихода.

Командир в місці дислокації – майор Андрій Якимов, розповідав згорблений від горя матері: «Я Вашого сина знав із перших днів його служби в Збройних Силах. Він дуже швидко опановував військову справу. До нас, в 51 механізовану бригаду, здебільшого, направляли випускників військових училищ, а Валентин прибув після військової кафедри Львівської політехніки, проте обігнав їх. У бою він не ховався від куль. Разом із підлеглими солдатами розділяв злигодні бойових дій у повній мірі»[4].

...Впродовж останніх днів життя Валентин сповіщав бабусі: «Як я хочу додому». Хотів приїхати живим... І наче відмовлявся повертатись бездиханним: брату Віталію довелось впізнавати його тіло спочатку у Львові, а потім – шукати у морзі Бердянська.

Назавжди залишаться в пам'яті брата слова бойового побратима Валентина: «Ти брата шукаєш. Велика втрата. А я свого ротного згубив. Ото була людина. Він розумів кожного солдата, по-батьківськи дбав за підлеглих, хоч по віку був нам майже ровесником. Такої людини мені вже не зустріти».

Та коли знайшли понівечене тіло Валентина, то обоє зрозуміли, що говорили про одну і ту ж людину[6]. Із цих невеликих епізодів життя і вимальовується постать Людини.

Валентин Прихід – другий гімназист, котрий загинув за Україну (попередньо оплакували Віктора Сивака).

Для родини – це друга непоправна втрата, адже в зоні АТО загинув двоюрідний брат Валентина – Юрій Прихід з Яворівщини.

Опільський сільський голова Андрій Дмитрів з гіркотою і сумом висловлювався про передчасну смерть юнака та його самопожертву заради України[5].

Згодом в «Контактах» на сторінці Валентина з'явилися такі записи: Дідьє ван Ковелер сказав: «Якщо хочеш дізнатись, що про тебе думають інші – помри», і як не прикро, це судилося Валентину, якого, на жаль, уже немає з нами. Він назавжди залишиться у пам'яті рідних, друзів, побратимів, однокласників... Ось їхні думки про нього.

Аліса Чиханова: «Це була людина душі, людина, яка мала велике серце. Але відчутти весь смак життя він не зміг, він загинув... Загинув за всіх нас, за Україну. Він назавжди залишиться в наших серцях, у наших думках... Боляче, дуже боляче всім нам... Співчуття всім рідним та близьким. Ти наш герой! Ніколи тебе не забудемо! Пам'ятаємо і любимо. Вічна пам'ять тобі!»

Олеся Дембіцька: «Валік, ти назавжди залишишся в наших серцях».

Уляна Шутовська: «Він був дуже хорошою людиною».

Юлія Савка: «Вірний друг, завжди усміхнений і щирий... Ти повинен був жити... Герої не вмирають! Спи спокійно, Герою! Тобі судилося життя покласти за країну, за волю!»

Ігор Шутовський: «Мій однокласник – чесний, доброзичливий, з хорошим почуттям гумору, залишив цю землю. Надіюсь, він знайде спокій в обіймах Небесного Батька. Валік, дякую Тобі за мужність, любов до Батьківщини, за те, що поклав своє життя, захищаючи нашу землю! Боже, будь милостивий до нас заради Ісуса Христа».

Марічка Ніверська: «Не віриться, що так сталося. Вічна пам'ять! Разом вчилися і не знали, що поруч Герой України і наш захисник!».

Олександр Жемков: «Залишишся назавжди в наших серцях усміхненим... Любимо, пам'ятаємо, сумуємо...»

Іринка Войтович: «Горе, страшне горе прийшло до нас. Валік, ти завжди будеш з нами...»

Марта Андрусів: «Українська армія взяла Савур-Могилу 7-8 серпня. Вони її взяли, і це тішить... але взяли ціною власного життя! Найкращий! Був, є і буде!»

Оксана Скалецька: «Підтримую! Він завжди буде в нашій пам'яті таким. (Найкращим)».

Мочульська Світлана: «Слава Героям!!! Нехай буде земля пухом. Спочивай з Богом. Герої не вмирають!»[8].

...Сьогодні уже сотні українських хлопців-патріотів загинули в АТО і повернулися додому в домовинах.... Кожен із них йшов на свою Голгофу

власного дорогою, проте залишили однаково глибоку незагоєну рану в люблячих материнських серцях.

Усвідомимо, що Валентину і всім нашим Героям ми завдячуємо мирним небом над головою, звичайними буднями, святковими недільними походами в церкву та й, взагалі, відстороненістю від війни. Схилимо голови перед тими, хто щитом своїх тіл і духу береже наше звичне життя від жаху війни! Будьмо вдячні та смиренні!

Хто знав Валентина, знає всю неймовірність його особистості. Його людяність, мужність, безмежне терпіння... Нехай Його чесноти будуть притаманні кожному з нас!

Валику, ти живий в наших серцях, твоя посмішка у нас перед очима, твій бадьорий голос в наших думках! Назавжди! Тепер твій фронт – небесний, в лавах Небесної Гвардії, серед янголів-охоронців України. Зі земними та небесними захисниками наша перемога невідворотна! Тож дай нам Боже мудрості бути гідними безцінної жертви найкращих синів України!

Герої не вмирають! Слава Україні!

Список використаних джерел

1. Записано від Крицької Валентини, сестри Валентина в с.Забужжя Сокальського району Львівської області.
2. Записано від Крицької Світлани, тітки Валентина в с.Забужжя Сокальського району Львівської області.
3. Зі спогадів Луцик Наталії, класного керівника Валентина.
4. Зі спогадів командира Якимова Андрія.
5. Записано від голови Опільської сільської ради Дмитріва Андрія.
6. Душу й тіло поклав за Україну/ Голос з-над Бугу, №75-76 18 вересня 2014 р. – с.4.
7. <http://golossokal.com.ua/duhovne-gytja/proshlo-dnej-kak-poproshhalis-valentinom-prixodom.html>
8. «Контакти» <https://www.google.com.ua>

Фото із соціальних мереж

ФОТО 1. Валентин Прихід

ФОТО 2.

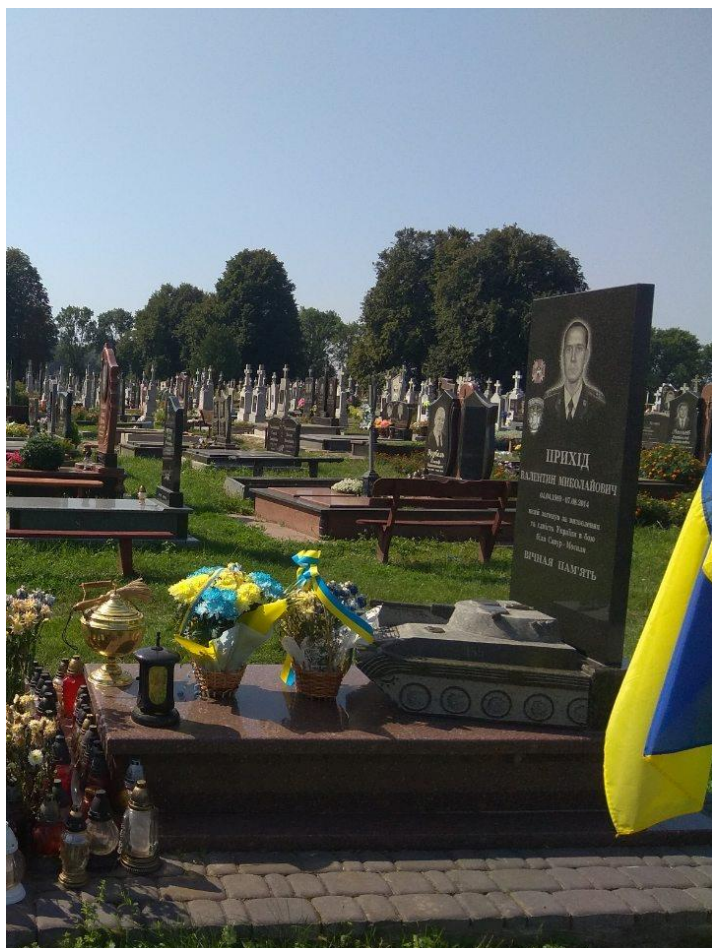

ФОТО 3. Могила В. Прихода

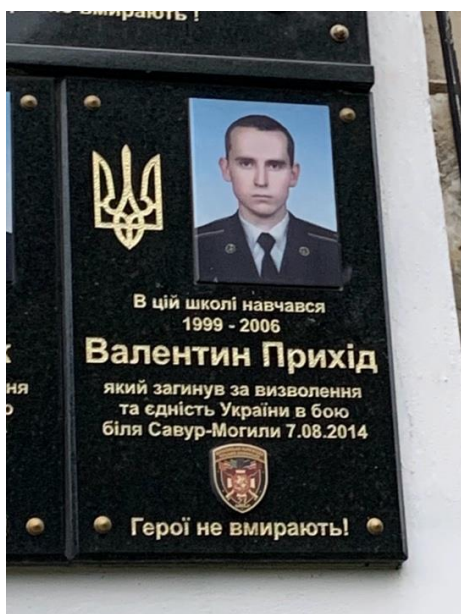

ФОТО 4. Пам'ятка на Сокальському ліцеї №1

ФОТО 5. Валентин із класним керівником

ФОТО 6. Прихід із старшим братом

ФОТО 7. Рідні Валентина

ФОТО 8. Клас Валентина

ФОТО 9. В.Прихід у дитинстві

ФОТО 10. Орден Богдана

Хмельницького, який отримав Прихід посмертно